

ikke over en Dre mere end de Midler, som den forrige Eier havde; denne Trøst er altsaa fuldstændig omsonst.

Jeg skal være fuldstændig enig med det ærede Medlem deri, at der ikke er nogen Fare for, at vi med de Kræfter, vi raade over — sandsynligvis endog saa i dette Dieblif — i Vestindien, ikke skulde kunne nedslaa ethvert Oprør paa samme Maade, som det forrige blev nedslaaet. Skulde de Kræfter, som ere tilstede, ikke være tilstrækkelige, skulde jeg mene, at den danske Statsmagt var tilstrækkelig til at nedslaa ethvert Oprør, og selv om det i Diebliffet havde været seirrigt, tage den tilbage; jeg nærer ingen som helst Betyrning i saa Henseende. Men mener det ærede Medlem alvorligt, at dermed er Alt godt og vel, mener det ærede Medlem alvorligt, at det Tab af Eiendom og det Tab af Liv, som et saadant Oprør medfører, er for Intet at regne? Er det en tilstrækkelig Trøst den, at man veed sig stærk nok til til sidst at nedslaa Oprøret? Man maa vel erindre, at om end efter al Sandsynlighed en forholdsvis ringe Militærstyrke vilde have været tilstrækkelig til at kvæle det Oprør, der udbrød den 1ste Oktober, i dets Fødsel, ser der ingen Garanti for, at en lignende Styrke vilde være tilstrækkelig, naar et Oprør fremtaldes derved, at selve Arbejderbefolkningen lider Nød, mangler det Nødvendigte. Det forekommer mig, at der er stor Forskjel paa det Oprør, som opstod den 1ste Oktober, maaste af rent tilfældige Marsager, og det, som kan ventes at ville indtræde, naar den sorte Befolkning derovre, som absolut ikke kan maales med samme Maal som den Arbejderbefolkning, vi kjende her hjemme, kommer til at lide Nød. Naar det ærede Medlem spurgte, om det var det fremsatte Lovforslag i dets Helhed, som Regjeringen lagde saa stor Vægt paa, at den ansaa det for uundgaaelig nødvendigt, at Forslaget blev vedtaget, saa forekommer det mig, at det Spørgsmaal er fra min Side fuldt ud besvaret under de forudgaaede Forhandlinger. Jeg tror ikke, at noget Medlem kan være i Tvivl om, at det, jeg lægger denne særdeles Vægt paa, er, at der er tilstrækkelige Midler til at sikkre, at Arbeidet ikke standses, at den nu paa Marken staaende Sufferhøst bliver hjerget, og intet Andet. At en saadan Hjælp ikke vil komme tidsnof, naar den skal rækkes gennem en herfra udsendt Kommission, forekommer mig ikke at være noget videre Bevis, naar man veed, at Høsten paabegyndes i Begyndelsen af Januar, at Sufferværkerne skulle være satte i Stand iforveien, og at en Kommission sandsynligvis i det Tidligste kan komme til Stede langt ind i Januar. Naar man altsaa gjør Meddelelsen af Hjælpen afhængig af, at den ydes igjennem en herfra udsendt Kommission, og at der træffes mere eller mindre indgribende Foranstaltninger ude i Kolonierne, da ser jeg ikke rettere, end at det vel for den Enkelte muligvis kan være

en Veroligelse for det Nei, hvormed han bevarer Regjeringens Forslag, men at i Virkeligheden ere disse Betingelser det Samme som at gjøre et Laan, naar det blev givet i Genhold dertil, unyttigt. For mig staar det som to forskjellige Ting; den ene Del, at række den Hjælp, der i Diebliffet er nødvendig, og den anden Del, at undersøge, hvilke Forandringer der maatte være nødvendige for at bringe Forholdene paa St. Croix ind i en mere tilfredsstillende Stilling, end de hidtil have været; for mig staar dette som to forskellige Ting. Naar det ærede Medlem før opfordrede mig til at tage Sagen praktisk, vil jeg gjerne sende denne Opfordring tilbage til det ærede Medlem og hele det ærede Ting; thi det forekommer mig, at det i Virkeligheden netop ikke er at tage Sagen praktisk, først at ville undersøge Grunden til, at en Ulykke er fter, førend man vil afhjælpe den. Det er, som om man ikke vilde slukke en Ildbrand, førend man var kommen paa det Rene med, hvem der havde stuetet Ild paa Huset. Naar man har villet gjøre Regjeringen ansvarlig for, at der er hengaaet saa megen Tid unyttet, særlig med Hensyn til Forelæggelsen af Lovforslaget angaaende Sufferfogeriet, da skal jeg dog bemærke, at det forekommer mig at være i og for sig ret begrundet, at man har villet kjende Kolonialraadets Stilling lige over for Spørgsmaalet, førend man bragte det frem for den danske Rigsdag, ikke at tale om, at efter Kolonialloven skal ethvert Lovforslag angaaende St. Croix først have været forelagt for Kolonialraadet, og kun i særdeles paatrængende Tilfælde kan denne Regel forbigaas. Men foruden Hensynet til Koloniallovens Bestemmelser var der jo i Virkeligheden et andet og for mig et alvorligt Hensyn, nemlig, at jeg ingenlunde var sikker paa, hvorledes Kolonialraadet vilde stille sig ligeoverfor dette Spørgsmaal. Ærede Medlemmer maa jo dog erindre, at dette Sufferfogerium har Betydning for omtrent en Trediedel af Den, og det, der fordræs, er hele Dens Garanti for den forsøgte Laanesum. Det forekommer mig, at der ikke her er viist Mere end den styblige Hensyntagen til Kolonialraadet. Det ærede Medlem for Veile Amts 2det Valgfreds (Berg) rettede en stærk Klage imod Gouvernementet og mig for, at man ikke var istand til at fyldestgjøre et saa simpelt Forlangende om Oplysninger som det, der er stillet af det ærede Udvalg under Nr. 12 i dets Skrivelse af 18de November. Jeg nævner netop Datoen af denne Skrivelse, thi naar man erinder, hvor nær denne Dato ligger foran den Tid, da Udvalget afgav sin knusende Betænkning med Indstilling om ikke at fremme Lovforslaget videre, saa gad jeg egentlig nok spørge, om der har været nogen sær Opfordring for mig til at benytte Tiden efter 18de November til at fremskaffe en saadan Oplysning, som maatte antages først at kunne komme tilstede, efter at Lovforslagets Skjedne forlængst var afgjort. Da